

Patina

STADSGEDICHT van
Rotterdam 2019/20

& wat heb je aan de glans van je vernis
wanneer alles onder de oppervlakte
vertelt van je ruwte

vraag ik haar

met het gewicht van een Oscar Wilde citaat op de tong, in Crooswijk

& ze zwijgt
kantelt een glimlach uit haar mondhoek
terwijl ze mij betrapt op een hand wringend soort ongemak

wij zijn troebel water
& in elkaar niet af te lezen voorbij
de doorzichtigheid die onze binnensten huisvesten

& ik vraag haar
hoeveel mag jou ontnomen worden
voordat ik op mag biechten dat ik je niet meer herken

& ze zwijgt
werpt mij een blik toe bezoedeld
met een onvermogen te keren naar weerzin
of waanzin & ik lees in haar iets dat gedicht mag
worden, moet worden
maar ze wuift ook deze hoogmoed uit mijn verscheurde ijdelheid weg
& hoe moet ik mijzelf overeind houden ten aanzien van deze weelde

& weelde is
de veelvoud van de talen die in haar zingen
& weelde is
het altaar waarop zij is neergelaten
maar laten we van elkaar geen idolen maken, meer

& mijn hart dreunt in de keel
een opwelling van een vloed die gulzig
wil grijpen zoals deze altijd in laagland gegrepen heeft

& ze zwijgt
verleidt mij naderbij te geraken & ze grijpt me vast
drukt mijn oor op haar navel
& ik hoor hoe ze oneindig bezongen is
zoals men doet in dingen als gedichten

& ik weet niets meer te vragen
niets te vertellen maar zwijgen is een te luid verraad
& ik weet dat zij weet dat ik nog zo veel meer niet

& ze zwijgt
laat mij razen als storm in een glas water
tot ik uitgeraasd en alles stilte

& ze zegt

roep mij aan, wanneer je wenst
& ik zal niet liegen
kras jezelf in dit lichaam thuis
& soms ben ik leeg
vind mijn stem in de haarvaten
& soms zal ik zwijgen
wanneer er ruimte moet voor de rest

Dean Bowen

STADS
DICHTER